

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobců:

- a) **L. H.**, narozena X,
- b) **M. H.**, narozen X,
bytem X,
zastoupeni JUDr. Nikolou Janákovou, advokátkou,
sídlem Blatenská 3218/83, 430 01 Chomutov,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení:

městys Peruc, IČO: 00265331,
sídlem Oldřichova 49, 439 07 Peruc,
zastoupen Mgr. Jiřím Kuďouskem, advokátem,
sídlem Osvoboditelů 2649, 440 01 Louny,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. KUUK/073915/2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. KUUK/073915/2022, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 7. 2021, č. j. MULNCJ 50884/2021. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nařídil žalobcům odstranění stavby oplocení umístěné na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (*všechny pozemky a stavby zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území X, pozn. soudu*) mezi rodinným domem č. p. XB a vedlejší stavbou u rodinného domu č. p. XC (dále jen „předmětná stavba“ nebo „oplocení“). Současně stavební úřad uložil žalobcům povinnost uhradit náklady správního řízení 1 000 Kč.

Žaloba

2. V žalobě žalobci namítali, že podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona nebylo ke stavbě oplocení vyžadováno stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Podle žalobců nebyl potřeba ani územní souhlas, který se nevyžaduje pro stavbu opěrné zdi do výšky 1 m nebo oplocení do výšky 2 m, které nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím a které se nacházejí v zastavěném území či v zastavitelné ploše. Správní orgány podle žalobců směřovaly pojmy veřejně přístupná komunikace, veřejné prostranství a veřejně přístupný pozemek. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/95, III. ÚS 2049/21 a Pl. ÚS 21/02 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 86/2008 žalobci konstatovali, že dotčený pozemek, na němž v roce 2005 zřídili oplocení, které v roce 2013 pouze opravili a neposunuli (nejde tedy o novou stavbu), není veřejným prostranstvím ve smyslu § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), ani veřejně přístupnou komunikací, protože není pozemkem obdobného charakteru jako náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň. Slova „a další prostory přístupné bez omezení“ obsažená ve zmíněném ustanovení je totiž podle žalobců nutné vykládat tak, že nejde o jakékoli prostory, nýbrž o prostranství mající obdobný charakter jako náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň. Ze strany 6 napadeného rozhodnutí žalobci dovodili, že v minulosti stavba oplocení vyžadovala územní souhlas, ale v současnosti tomu tak již není. Dále namítali, že nebylo v pravomoci stavebního úřadu rozhodovat o oplocení, které nepodléhá územnímu souhlasu, ohlášení nebo stavebnímu povolení. Protože žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil nesouhlas vlastníka pozemku, směřoval podle žalobců ochranu vlastnictví vlastníka pozemku s řízením podle stavebního zákona, tedy soukromé a veřejné právo, což považovali za nepřípustné. K tomu odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 86/2008.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že oplocení, které bylo předmětem řízení o odstranění stavby, bylo v dané podobě realizováno v roce 2013. V této době stavební zákon vyžadoval pro umístění oplocení minimálně územní souhlas. Novelou stavebního zákona s účinností od 1. 1. 2018 proběhlo zařazení některých staveb oplocení do volného režimu. Žalovaný posoudil soulad projednávané stavby se současným zněním stavebního zákona a nezjistil, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

by pro její realizaci nebyl vyžadován alespoň územní souhlas. Oplocení totiž podle žalovaného nesplňuje parametry stavby oplocení zařazené do volného režimu, protože se nachází přímo na veřejném prostranství a zahrazuje na něj vstup. Připomněl, že dotčený pozemek je ve vlastnictví městysu Peruc a před jeho oplocením šlo o volně přístupný prostor, který sloužil mimo jiné i k výjezdu z pozemků parc. č. st. XD a parc. č. XE; šlo tedy o prostor splňující zákonné znaky veřejného prostranství. Žalovaný dále upozornil, že žalobci nijak neodůvodnili, proč dotčený pozemek není veřejným prostranstvím, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 49/2004, ze kterého dovodil, že pro posouzení charakteru pozemku jakožto veřejného prostranství není rozhodující, zda jej reálně užívá omezený okruh osob nebo široká veřejnost. Podstatné je, zda je pozemek bez omezení volně přístupný komukoli. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

4. Městys Peruc jako osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření ztotožnil s rozhodnutími správních orgánů a žalobu označil za obstrukční. Upozornil na to, že žalobci neprokázali realizaci stavby oplocení v souladu s právními předpisy. Podle městysu Peruc žalobci od samého počátku ignorují skutečnost, že oplocení postavili na cizím pozemku, navíc na veřejně přístupném pozemku obce. Za absurdní označil argumentaci žalobců, že které podle něj vyplývá, že jakákoli stavba spadající do volného režimu postavená na cizím pozemku by byla legální. Městys Peruc navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Replika žalobců k vyjádření žalovaného

5. Žalobci v replice ze dne 3. 10. 2022 nesouhlasili se závěrem žalovaného, podle kterého oplocení nespadá do volného režimu, a zdůraznili, že ačkoli se na dotčeném pozemku nachází oplocení, není přístup na dotčený pozemek nijak zamezen, neboť branka, která je součástí oplocení, je neustále otevřená, a tedy umožňuje průchod kdykoli a komukoli. Tuto možnost však podle žalobců nikdo nevyužívá, neboť je to zcela neúčelné. Konstatovali, že k výjezdu z přilehlých pozemků bylo a je možné užívat vhodnější přístupy, oplocení proto nikoho neomezuje.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobci i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Soud se nejprve zabýval námitkou nedostatku pravomoci stavebního úřadu rozhodovat v této věci. Pokud by stavební úřad nebyl nadán pravomocí, bylo by namístě vyslovit nicotnost jeho rozhodnutí. Žalobci nedostatek pravomoci stavebního úřadu namítali, protože byli přesvědčeni, že oplocení nepodléhalo územnímu souhlasu, ohlášení ani stavebnímu povolení, a šlo proto o spor v oblasti civilního práva. Soud se s touto argumentací neztotožnil a nedostatek pravomoci stavebního úřadu neshledal. Řízení o nařízení odstranění stavby zahájil stavební úřad správně, jak bude vysvětleno dále, a byl rovněž oprávněn (nadán pravomocí) v této věci rozhodovat.
10. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že *„[s]tavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“* Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní podmínky, které musí být splněny současně, aby mohlo být rozhodnutí o odstranění stavby vydáno. První podmínkou je provedení stavby bez příslušného zákonem vyžadovaného úkonu stavebního úřadu nebo v rozporu s ním a druhou podmínkou je to, že stavba nebyla dodatečně povolena.
11. Soud připomíná, že napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí o nařízení odstranění stavby oplocení, neboť k předmětné stavbě nebylo vydáno kladné územní rozhodnutí o jejím umístění či územní souhlas a předmětná stavba nebyla ani dodatečně povolena. Stěžejní otázkou soudního přezkumu je to, zda stavba oplocení splňovala podmínky stanovené v § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona, a tudíž nevyžadovala ke své realizaci rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas (tzv. volný režim). Pokud by tomu tak bylo, nařízení odstranění stavby by bylo nezákonné.
12. Podle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona platí, že *„[r]ozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují opěrné zdi do výšky 1 m nebo oplocení do výšky 2 m, které nehraničí s veřejně přístupnými pozemními komunikacemi nebo s veřejným prostranstvím a které se nacházejí v zastavěném území či v zastavitelné ploše.“* Pro aplikaci tzv. volného režimu na stavbu oplocení je podle citovaného ustanovení třeba splnit kumulativně tři podmínky, přičemž v projednávané věci sporná je toliko podmínka, zda oplocení hraničí s veřejně přístupnou pozemní komunikací nebo s veřejným prostranstvím, resp. výklad pojmu „veřejné prostranství“. Podmínky výšky oplocení a umístění v zastavěném území či v zastavitelné ploše byly splněny, o čemž není ve věci sporu.
13. Legální definice veřejného prostranství je obsažena v § 34 zákona o obcích, podle kterého *„[v]eřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru.“*
14. Vymezením pojmu veřejné prostranství se opakovaně zabýval i Ústavní soud. Zejména v nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/02, Ústavní soud vysvětlil, že citovanou zákonnou definici veřejného prostranství nelze považovat za příliš širokou. Ztotožnil se s názorem, podle kterého slova *„a další prostory přístupné bez omezení“* obsažená v tomto ustanovení je nutné vykládat tak, že nejde o jakékoli prostory, nýbrž o prostranství mající obdobný charakter jako *„náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky a veřejná zeleň“*. Ústavní soud zároveň vyslovil, že prostor splňující zákonné znaky veřejného prostranství je veřejným prostranstvím *ex lege*. Zdejší soud při posuzování, zda se v případě dotčeného pozemku jednalo o veřejné prostranství, vycházel z právě uvedených východisek, ke kterým

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

se Ústavní soud a Nejvyšší správní soud přihlásily také v ostatních žalobci zmiňovaných rozhodnutích.

15. Pojem „*další prostory přístupné bez omezení*“ tedy soud vykládá tak, že jde o prostory, které mají obdobný charakter jako náměstí, tržiště, silnice, místní komunikace, parky, veřejná zeleň a také chodníky, neboť neexistuje žádný rozumný důvod, pro který by bylo namístě z definice dalších prostor přístupných bez omezení vyloučit prostory mající obdobný charakter jako chodníky. Pro určení, zda dotčený pozemek spadá do kategorie dalších prostor přístupných bez omezení, není rozhodující, zda je náměstím, ulicí, tržištěm, chodníkem, veřejnou zelení nebo parkem, ale to, zda svým charakterem může sloužit obdobnému účelu. Z takto vymezené definice veřejného prostranství je patrné, že dotčený pozemek by mohl svým charakterem spadat do kategorie tzv. dalších prostor přístupných každému bez omezení.
16. Ze správního spisu soud zjistil (zejména z fotografií z místa oplocení, z informací o pozemku parc. č. XA a z výřezu katastrální mapy přiložených k žádosti městysu Peruc ze dne 18. 10. 2016 o odstranění stavby), že oplocení se nachází na pozemku parc. č. XA mezi rodinným domem č. p. XB a vedlejší stavbou u rodinného domu č. p. XC. Pozemek parc. č. XA je ve vlastnictví městysu Peruc a je v katastru nemovitostí evidován jako *ostatní plocha* se způsobem využití: *manipulační plocha*. Předmětné oplocení přitom dělí pozemek parc. č. XA na dvě části. První část (při pohledu z pozemní komunikace „před plotem“) přiléhá k pozemku parc. č. XF, na němž se nachází chodník, na druhé části pozemku parc. č. XA (při pohledu z pozemní komunikace „za plotem“) se podle vyjádření Městského úřadu Louny ze dne 15. 4. 2019, č. j. MULNCJ 29185/2019, nachází komunikace, jež byla vybudována společně s rodinnými domy na pozemcích parc. č. st. XG, st. XH, st. XI a st. XJ, ke kterým zajišťuje příjezd a zásobování; po této komunikaci je rovněž zajištěn příjezd ke garážím na pozemcích parc. č. st. XK a st. XL a do zahrad na pozemcích parc. č. XM, XN, XO a XP.
17. Vycházejí z těchto zjištění soud sdílí názor stavebního úřadu a žalovaného, že pozemek, na němž je oplocení umístěno, je veřejně přístupný a slouží k přístupu ke stavbám a pozemkům v dotčeném území. Tento závěr vyplývá jak z údajů o daném pozemku evidovaných v katastru nemovitostí (*ostatní plocha – manipulační plocha*), tak z faktu, že vlastníkem předmětného pozemku parc. č. XA je městys Peruc, tj. obec, tudíž lze předpokládat, že takový pozemek má sloužit veřejnosti. Dotčený pozemek podle názoru soudu sloužil k přístupu k přilehlým stavbám a pozemkům, přičemž není rozhodující, zda byl takový přístup realizován pěší chůzí nebo vozidlem. Soud je proto toho názoru, že dotčený pozemek parc. č. XA má charakter obdobný místní komunikaci nebo chodníku, protože sloužil k přístupu k přilehlým stavbám a pozemkům. Z tohoto důvodu spadá pozemek parc. č. XA do kategorie dalších prostor přístupných bez omezení, které předvídá § 34 zákona o obcích, tudíž se jedná o veřejné prostranství.
18. Ačkoli se stavební úřad s definicí veřejného prostranství ve svém rozhodnutí nevypořádal a žalovaný v odvolacím řízení toto pochybení nenapravit, přičemž vycházel pouze z toho, že dotčený pozemek, na němž je oplocení umístěno, je veřejně přístupný a slouží k přístupu ke stavbám a pozemkům v dotčeném území, nezakládá toto pochybení nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, protože je zřejmé, z jakých úvah při svém rozhodování správní orgány vycházely. Totéž podle názoru soudu platí i ve vztahu k námitce žalobců, že správní orgány směřovaly pojmy veřejně přístupná komunikace, veřejné prostranství a veřejně přístupný pozemek. Ani toto domnělé směřování zmíněných pojmů nic nemění na tom, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a že pozemek parc. č. XA splňuje znaky veřejného prostranství, z čehož správní orgány zjevně vycházely.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. Soud připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není rozhodné, zda je „*předmětný pozemek ve skutečnosti (...) užíván i jinými osobami než stěžovatelem, resp. jeho sousedem, podstatné pro posouzení charakteru pozemku je pouze to, zda je bez omezení volně přístupný komukoli. Skutečnost, že ostatními osobami není pozemek, který je svým charakterem veřejným prostranstvím, reálně užíván, nemá na charakter pozemku žádný vliv, resp. nečiní z něj pozemek jiné povahy*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2005, č. j. 5 As 49/2004-77, publ. pod č. 774/2006 Sb. NSS). S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a v poměrech projednávané věci dodává, že argumentace žalobců, že k výjezdu z přilehlých pozemků lze užívat vhodnější přístupy, a proto oplocení nikoho neomezuje, je z hlediska charakteru pozemku parc. č. XA jako veřejného prostranství zcela bez významu. Relevantním soud neshledal ani tvrzení žalobců, že přístup na dotčený pozemek nebyl nijak zamezen, neboť branka, která je součástí oplocení, je permanentně otevřena, a tedy umožňuje průchod kdykoli a komukoli. Stále totiž platí, že předmětná stavba (oplocení) byla zřízena na veřejném prostranství, tudíž logicky s veřejným prostranstvím i hraničí, a k jejímu vybudování byl proto podle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona nezbytný alespoň územní souhlas.
20. Dále se soud zabýval námitkou upozorňující na znění § 103 odst. 1 písm. e) bodu 14 stavebního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že „*[s]tavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují stavby a zařízení, a to oplocení.*“ Žalobcům lze tedy přisvědčit v tom, že ke stavbě oplocení není zapotřebí stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Soud nicméně zdůrazňuje, že je třeba odlišovat územní rozhodnutí o umístění stavby (územní souhlas) a případně následující stavební povolení (ohlášení) vydané k realizaci samotné stavby. V posuzovaném případě bylo odstranění předmětné stavby nařízeno pro absenci územního rozhodnutí o umístění stavby či územního souhlasu [které rovněž patří mezi *rozhodnutí nebo opatření nebo jiné úkony vyžadované stavebním zákonem*, uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], a nikoli pro absenci stavebního povolení či neohlášení stavebnímu úřadu. Skutečnost, že stavba oplocení nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení stavby, je tudíž v projednávané věci irelevantní. Soud proto uvedené námitce nepřisvědčil.
21. K námitce žalobců, že se v roce 2013 nejednalo o novou stavbu oplocení, ale o opravu, soud uvádí, že z obsahu správního spisu (srov. prohlášení o smírném řešení ze dne 27. 11. 2013) vyplývá, že oplocení bylo oproti své původní pozici posunuto. I kdyby tomu tak nebylo, platí, že také podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném v době stavby původního oplocení (v roce 2005) bylo k jeho postavení vyžadováno ohlášení; stavební úřad navíc mohl i v případě tzv. drobných staveb stanovit, že je lze provést jen na základě stavebního povolení [srov. § 32 odst. 2 písm. b), § 55 odst. 2 písm. a), § 57 a § 139b odst. 8 písm. b) zmíněného zákona]. Soud pro úplnost ověřil, že i v roce 2013, ve kterém proběhla změna oplocení, resp. jeho posunutí, stavební zákon vyžadoval územní souhlas nebo územní rozhodnutí (srov. § 79 odst. 2 stavebního zákona, jež ve znění účinném do 31. 12. 2013 nezahrnuje daný typ oplocení mezi stavby v tzv. volném režimu). Nešlo tedy o případ, kdy by se stavba, která původně územní souhlas nebo územní rozhodnutí nevyžadovala, stala stavbou nelegální v důsledku pozdější novelizace stavebního zákona.
22. Tvrzení žalobců, že z argumentace žalovaného na straně 6 napadeného rozhodnutí, že oplocení v minulosti vyžadovala územní souhlas, lze dovodit, že si je vědom toho, že v současnosti už tomu tak není, pokládá soud za spekulativní a zavádějící. Žalovaný doslova uvedl: „*Stavební úřad v průběhu řízení o odstranění stavby, jakožto i v napadeném rozhodnutí jasně uvedl, že stavba oplocení původně vyžadovala územní souhlas, či územní rozhodnutí, o což*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

avšak nebylo ze strany stavebníků nikdy požádáno. Právě z důvodu toho, že odvolatelé o takové povolení nikdy nepožádali, nelze námitku považovat za důvodnou.“ Z citované části odůvodnění je podle názoru soudu patrné, že žalovaný užil výraz „původně“ ve smyslu „od počátku“, aniž by tím naznačoval, že nyní již stavba oplocení územní rozhodnutí či územní souhlas nevyžaduje. Soud zdůrazňuje, že z kontextu celého napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že územní rozhodnutí o umístění stavby či územní souhlas byl pro předmětnou stavbu stavebním zákonem vyžadován i v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby oplocení, resp. v době vydání napadeného rozhodnutí. Zmíněná formulační nepřesnost tak podle názoru soudu nezpůsobuje nesrozumitelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí. Soud proto uvedené námitce nepřisvědčil.

23. K námitce žalobců, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval nesouhlasem vlastníka pozemku s předmětnou stavbou, což označili za směřování ochrany vlastnictví vlastníka pozemku s řízením podle stavebního zákona, soud konstatuje, že žalovaný argumentací chybějícím souhlasem vlastníka pozemku s předmětnou stavbou na straně 5 napadeného rozhodnutí vypořádával odvolací námitku žalobkyně a), která uváděla, že k předmětné stavbě udělil ústní souhlas tehdejší starosta již v roce 2005. Soud zároveň podotýká, že otázka souhlasu vlastníka pozemku je v řízení o nařízení odstranění stavby irelevantní, neboť podstatné je výhradně to, zda byla předmětné stavbě udělena potřebná povolení, či nikoli. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
24. Lze tedy uzavřít, že předmětná stavba oplocení vyžadovala podle § 79 odst. 2 písm. f) stavebního zákona alespoň územní souhlas, který však žalobci podle obsahu správního spisu nikdy nezískali (ostatně to ani netvrdí). Podle názoru soudu tak stavební úřad naprosto oprávněně zahájil řízení o nařízení odstranění stavby, která byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření či jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Vzhledem k tomu, že stavba oplocení nebyla dodatečně povolena (srov. ve správním spisu založené usnesení stavebního úřadu ze dne 19. 11. 2020, č. j. MULNCJ 79771/2020, jímž stavební úřad zastavil řízení o žádosti žalobců o dodatečné povolení předmětné stavby a které nabylo právní moci dne 11. 12. 2020), soud shledal, že byly splněny podmínky § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a bylo namístě nařídit odstranění předmětné stavby. Napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno plně v souladu se zákonem.
25. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
27. Osoba zúčastněná na řízení rovněž nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. června 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.